

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 81

Rozeslána dne 4. července 2012

Cena Kč 65,-

O B S A H:

229. Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na strojní zařízení, ve znění nařízení vlády č. 170/2011 Sb.
 230. Vyhláška, kterou se stanoví podrobnosti vymezení předmětu veřejné zakázky na stavební práce a rozsah soupisu stavebních prací, dodávek a služeb s výkazem výměr
 231. Vyhláška, kterou se stanoví obchodní podmínky pro veřejné zakázky na stavební práce
 232. Vyhláška o podrobnostech rozsahu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky a odůvodnění veřejné zakázky
 233. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 152/2000 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů
 234. Nález Ústavního soudu ze dne 24. dubna 2012 sp. zn. Pl. ÚS 23/11 ve věci návrhu na zrušení § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 427/2010 Sb., respektive na vyslovení protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010
-

229**NAŘÍZENÍ VLÁDY**

ze dne 19. června 2012,

**kterým se mění nařízení vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na strojní zařízení,
ve znění nařízení vlády č. 170/2011 Sb.**

Vláda nařizuje podle § 22 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění zákona č. 205/2002 Sb. a zákona č. 34/2011 Sb., (dále jen „zákon“) k provedení § 7 odst. 8, § 11 odst. 2, § 11a odst. 2 písm. c), § 12 odst. 1 a 3 a § 13 zákona:

Čl. I

Nařízení vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na strojní zařízení, ve znění nařízení vlády č. 170/2011 Sb., se mění takto:

1. V § 4 odst. 1 písm. a) se číslo „2“ nahrazuje číslem „3“.

2. V § 4 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který včetně poznámky pod čarou č. 11 zní:

„(2) Na trh nebo do provozu nesmí být uvedena strojní zařízení uvedená v příloze č. 12 k tomuto nařízení¹¹⁾.“

¹¹⁾ Rozhodnutí Komise 2012/32/EU ze dne 19. ledna 2012, kterým se členským státům ukládá povinnost zakázat uvádění na trh řezacích příslušenství mulčovacího typu k přenosným křovinořezům.“

Dosavadní odstavce 2 až 6 se označují jako odstavce 3 až 7.

3. Doplnuje se příloha č. 12, která zní:

„Příloha č. 12 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb.

STROJNÍ ZAŘÍZENÍ, KTERÁ NESMĚJÍ BÝT UVEDENA NA TRH NEBO DO PROVOZU

Řezací příslušenství mulčovacího typu k přenosným křovinořezům sestávající z více připojených kovových částí.“

Čl. II**Účinnost**

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem jeho vyhlášení.

Předseda vlády:

RNDr. Nečas v. r.

Ministr průmyslu a obchodu:

MUDr. Kuba v. r.

230**VYHLÁŠKA**

ze dne 25. června 2012,

kterou se stanoví podrobnosti vymezení předmětu veřejné zakázky na stavební práce a rozsah soupisu stavebních prací, dodávek a služeb s výkazem výměr

Ministerstvo pro místní rozvoj stanoví podle § 159 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 110/2007 Sb., zákona č. 76/2008 Sb., zákona č. 417/2009 Sb., zákona č. 179/2010 Sb., zákona č. 258/2011 Sb. a zákona č. 55/2012 Sb., k provedení § 44 odst. 4 zákona:

§ 1**Obecná ustanovení**

(1) Příslušnou dokumentací se pro účely této vyhlášky rozumí dokumentace určující stavbu v technických, ekonomických a architektonických podrobnostech, které jednoznačně vymezují předmět veřejné zakázky, jeho hmotové, materiálové, stavebně-technické, technologické, dispoziční a provozní vlastnosti, vzhled a jakost, a která umožňuje vyhotovit soupis stavebních prací, dodávek a služeb (dále jen „soupis prací“) včetně výkazu výměr.

(2) Rozsah a obsah příslušné dokumentace pro zadávání veřejné zakázky na stavební práce stanovený touto vyhláškou je závazný pro všechny veřejné zakázky na stavební práce; to platí i pro veřejné zakázky na takové stavební práce, které nevyžadují stavební povolení nebo ohlášení.

(3) Pro všechny stavby je příslušnou dokumentací projektová dokumentace pro provádění stavby.

§ 2**Zatřídění**

Všechny stavební objekty a inženýrské objekty jsou zatříděny do druhu a oboru stavebnictví dle klasifikace stavebních objektů.

§ 3**Soupis prací**

Soupis prací stanoví v přímé návaznosti na příslušnou dokumentaci podle § 1 odst. 3 podrobný popis všech stavebních prací, dodávek či služeb nezbytných k úplné realizaci předmětu veřejné zakázky, případně

i popis dalších prací, dodávek a služeb nezbytných k plnění požadavků zadavatele.

§ 4**Položky soupisu prací**

(1) Položkou soupisu prací se rozumí popis každé jednotlivé stavební práce, dodávky nebo služby, který stanoví technické a kvalitativní podmínky pro stavební nebo montážní práce, jejichž provedení je nezbytné ke zhotovení stavby v souladu s příslušnou dokumentací podle § 1 odst. 3.

(2) Položky soupisu prací jsou popsány v podrobnostech jednoznačně vymezujících obsah požadovaných stavebních prací, dodávek či služeb a umožňující stejné ocenění tohoto obsahu. Podklady určující technické podmínky jsou definovány příslušnou dokumentací podle § 1 odst. 3.

(3) Položky soupisu prací specifikující dodávku materiálu nebo výrobku, jejichž montáž je dána samostatnou položkou práce, musí obsahovat jednoznačný popis materiálu nebo výrobku, a to uvedením technických parametrů nebo vlastností požadovaného materiálu nebo výrobku.

(4) Pro sestavení soupisu prací v podrobnostech vymezených touto vyhláškou je možné použít odkaz na cenovou soustavu, která obsahuje veškeré údaje nezbytné pro soupis prací.

(5) Soupis prací jednoho stavebního nebo inženýrského objektu, případně provozního souboru, může odkazovat pouze na jednu cenovou soustavu.

§ 5**Struktura soupisu prací**

(1) Soupis prací je zpracován v členění na stavební objekty, inženýrské objekty a provozní soubory v souladu s příslušnou dokumentací.

(2) Každý stavební objekt, inženýrský objekt a provozní soubor, definovaný příslušnou dokumentací, má vlastní soupis prací.

(3) Soupis prací obsahuje položky veškerých stavebních nebo montážních prací, dodávek materiálů a služeb nezbytných pro zhotovení stavebního objektu, inženýrského objektu a provozního souboru.

(4) Soupis prací může být v rámci každého stavebního objektu, inženýrského objektu a provozního souboru členěn do stavebních nebo funkčních dílů, případně jiných obdobných částí, v závislosti na druhu a charakteru stavebních prací, dodávek a služeb.

(5) Ke každému soupisu prací je přiložena rekapitulace ve všech úrovních členění soupisu tak, jak byla tato členění použita (např. stavební díly, funkční díly, případně jiné obdobné členění).

(6) Soupis prací vymezí i požadavky, které vyplývají z konkrétních podmínek realizace stavby a nejsou obsahem popisu jednotlivých položek stavebních prací, dodávek nebo služeb.

(7) Pokud je stavba popsána ve více soupisech, podklady pro zpracování nabídkové ceny obsahují rekapitulaci všech soupisů.

§ 6

Obsah položky soupisu prací

Položka soupisu prací je zpravidla začleněna ke stavebnímu objektu, inženýrskému objektu a provoznímu souboru a obsahuje

- a) pořadové číslo položky,
- b) číselné zařazení položky, pokud je možné danou položku zařadit, s označením cenové soustavy, pokud je použita,
- c) popis položky jednoznačně vymežující druh a kvalitu prací, dodávky nebo služby, s případným odkazem na jiné dokumenty, zejména technické a cenové podmínky,
- d) měrnou jednotku,
- e) množství v měrné jednotce,
- f) výkaz výměr k uvedenému množství.

§ 7

Výkaz výměr

(1) Výkazem výměr se rozumí vymezení množství stavebních prací, konstrukcí, dodávek nebo služeb s uvedením postupu výpočtu celkového množství položek soupisu prací.

(2) Postup výpočtu celkové výměry je uveden s popisem odkazujícím na příslušnou grafickou nebo

textovou část dokumentace tak, aby umožnil kontrolu celkové výměry.

(3) Výkaz výměr dané práce, materiálu nebo konstrukce, který se vztahuje k více položkám soupisu, může být uveden jednou a u dalších položek může být uvedena výměra pouze odkazem.

§ 8

Předmět vedlejších a ostatních nákladů

(1) Vedlejší a ostatní náklady jsou takové náklady, které nejsou zahrnuty v položkách soupisu prací stavebních objektů, inženýrských objektů a provozních souborů, ale se zhotovením stavby souvisí a jsou pro její realizaci nezbytné.

(2) Podrobnost popisu položky soupisu vedlejších a ostatních nákladů musí umožnit stanovení ceny dané práce nebo činnosti.

(3) Vedlejší a ostatní náklady jsou popsány v samostatném soupisu prací jako samostatné položky.

(4) Vedlejší a ostatní náklady mohou být uvedeny v jednom společném soupisu prací.

§ 9

Vedlejší náklady

(1) Vedlejšími náklady jsou náklady nezbytné pro zhotovení stavby, společné pro celou stavbu, nezahrnuté v položkových soupisech stavebních objektů, inženýrských objektů, nebo provozních souborů.

(2) Předmětem vedlejších nákladů jsou zejména požadavky související s vybudováním, provozem a likvidací zařízení staveniště, ztížené výrobní podmínky související s umístěním stavby, provozními nebo dopravními omezeními, pokud jsou zadavatelem požadovány, případně pokud vyplývají z příslušné dokumentace.

§ 10

Ostatní náklady

(1) Ostatními náklady jsou náklady spojené s plněním povinností dodavatele vyplývající z jiných podmínek zadávací dokumentace, neuvedené v položkových soupisech stavebních objektů, inženýrských objektů, nebo provozních souborů ani v soupisu vedlejších nákladů.

(2) Ostatními náklady jsou zejména náklady na vyhotovení dokumentace skutečného provedení stavby,

náklady na geodetické zaměření dokončeného díla, náklady spojené s podmínkami pro publicitu projektu.

§ 11

Cenové soustavy

(1) Cenovou soustavou se rozumí uspořádaný soubor informací o stavebních a montážních pracích, materiálech a výrobcích obsahujících zařazení položek, podrobný popis a měrnou jednotku, způsob měření a další technické a cenové podmínky pro možnost sestavení kalkulace nezbytných nákladů a stanovení jednotkové ceny.

(2) V případě použití cenové soustavy podle § 4 odst. 4 uvede zadavatel v zadávací dokumentaci odkaz na použitou cenovou soustavu, zajistí neomezený dálkový přístup k této dokumentaci, případně příslušné části textů nebo plný text bude součástí zadávací dokumentace.

Elektronická podoba soupisu prací

§ 12

(1) Elektronická podoba soupisu prací pro zadávání veřejné zakázky na stavební práce má takový otevřený formát, který umožní transfery dat a jejich zpracování různými softwarovými produkty pro sestavení soupisu prací, pro sestavení nabídkové ceny a zároveň se jedná o formát volně dostupný.

(2) Elektronická podoba soupisu prací musí být pro danou veřejnou zakázku jednotná.

(3) Elektronická podoba soupisu prací musí

umožnit zpracování nabídky doplněním údajů požadovaných zadávací dokumentací.

§ 13

(1) Formátem elektronického soupisu prací může být XML formát. Dokumentace tohoto formátu je k dispozici na informačním systému Ministerstva pro místní rozvoj.

(2) Dokumentace formátu XML obsahuje pravidla pro strukturu, obsah a formát údajů, a to

- a) popis všech údajů položkového soupisu,
- b) popis formátu XML položkového soupisu,
- c) volně dostupný modul pro sestavení nabídkové ceny a
- d) testovací modul pro kontrolu formátu.

§ 14

(1) Elektronickou podobou soupisu prací může být i jiný otevřený elektronický formát s datovou strukturou.

(2) Zadavatel v zadávací dokumentaci uvede pokyny týkající se struktury údajů, jejich formátu a metody pro jejich zpracování.

§ 15

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 2012.

Ministr:

Ing. Jankovský v. r.

231**VYHLÁŠKA**

ze dne 25. června 2012,

kteřou se stanoví obchodní podmínky pro veřejné zakázky na stavební práce

Ministerstvo pro místní rozvoj stanoví podle § 159 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 110/2007 Sb., zákona č. 76/2008 Sb., zákona č. 417/2009 Sb., zákona č. 179/2010 Sb., zákona č. 258/2011 Sb. a zákona č. 55/2012 Sb., k provedení § 46d odst. 1 zákona:

§ 1

(1) Tato vyhláška stanoví bližší požadavky na úpravu podstatných náležitostí obchodních podmínek, které je veřejný zadavatel povinen stanovit v zadávací dokumentaci veřejných zakázek na stavební práce.

(2) Tato vyhláška se použije v případě veřejných zakázek na stavební práce, jejichž příslušnou dokumentaci zpracovanou v rozsahu stanoveném jiným právním předpisem¹⁾ (dále jen „příslušná dokumentace“) v podrobnosti pro zadávání stavby se soupisem stavebních prací, dodávek a služeb s výkazem výměr (dále jen „soupis prací“) zabezpečuje veřejný zadavatel.

(3) Veřejný zadavatel může stanovit i další obchodní podmínky, které tato vyhláška neupravuje, ale vždy přiměřeně k předmětu plnění a podmínkám této vyhlášky. V takovém případě odůvodní stanovení obchodních podmínek s ohledem na své potřeby. Toto odůvodnění je součástí odůvodnění veřejné zakázky podle § 156 zákona o veřejných zakázkách.

§ 2

Pro účely této vyhlášky se rozumí zhotovitelem dodavatel po uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky.

§ 3**Vymezení lhůt**

Obchodní podmínky vždy vymezí

- a) dobu předání a převzetí staveniště,
- b) dobu zahájení stavebních prací,
- c) lhůtu pro dokončení stavebních prací,
- d) lhůtu pro předání a převzetí díla,
- e) počátek běhu záruční lhůty.

§ 4**Předání a převzetí**

(1) Obchodní podmínky obsahují ujednání o předání a převzetí příslušné dokumentace.

(2) Obchodní podmínky stanoví způsob předání a převzetí díla.

§ 5

Obchodní podmínky stanoví

- a) podmínky pro změnu subdodavatele, prostřednictvím kterého zhotovitel prokazoval v zadávacím řízení kvalifikaci,
- b) způsob zajištění řádného plnění,
- c) podmínky předání a převzetí staveniště,
- d) způsob zabezpečení zařízení staveniště a lhůtu pro odstranění zařízení staveniště a vyklizení staveniště po předání a převzetí díla,
- e) zásady kontroly zhotovitelem prováděných prací, stanovení organizace kontrolních dnů a postup při kontrole konstrukcí, které budou dalším postupem zakryty,
- f) délku záruční lhůty.

§ 6**Účinnost**

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 2012.

Ministr:

Ing. Jankovský v. r.

¹⁾ Vyhláška č. 230/2012 Sb., kterou se stanoví podrobnosti vymezení předmětu veřejné zakázky na stavební práce a rozsah soupisu stavebních prací, dodávek a služeb s výkazem výměr.

232**VYHLÁŠKA**

ze dne 25. června 2012

o podrobnostech rozsahu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky a odůvodnění veřejné zakázky

Ministerstvo pro místní rozvoj stanoví podle § 159 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 110/2007 Sb., zákona č. 76/2008 Sb., zákona č. 417/2009 Sb., zákona č. 179/2010 Sb., zákona č. 258/2011 Sb. a zákona č. 55/2012 Sb., k provedení § 86 odst. 2 a § 156 odst. 8 zákona:

§ 1**Podrobnosti rozsahu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky pro účely předběžného oznámení veřejného zadavatele podle § 86 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách**

Odůvodnění účelnosti veřejné zakázky pro účely předběžného oznámení veřejného zadavatele obsahuje alespoň

- a) popis potřeb, které mají být splněním veřejné zakázky naplněny,
- b) popis předmětu veřejné zakázky,
- c) popis vzájemného vztahu předmětu veřejné zakázky a potřeb zadavatele,
- d) předpokládaný termín splnění veřejné zakázky.

§ 2**Odůvodnění účelnosti veřejné zakázky**

Odůvodnění účelnosti veřejné zakázky obsahuje alespoň

- a) údaje podle § 1, pokud došlo ke změně oproti skutečnostem podle § 1,
- b) popis rizik souvisejících s plněním veřejné zakázky, která zadavatel zohlednil při stanovení zadávacích podmínek.

§ 3**Odůvodnění požadavků na technické kvalifikační předpoklady**

(1) Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady dodavatele pro plnění veřejné zakázky na dodávky ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky, pokud požaduje

- a) předložení seznamu významných dodávek, ze kterého vyplývá, že finanční hodnota všech významných dodávek je v souhrnu minimálně trojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky,
- b) předložení seznamu více než tří techniků nebo technických útvarů,
- c) předložení popisu technického vybavení a opatření používaných dodavatelem k zajištění jakosti a popis zařízení nebo vybavení dodavatele určeného k provádění výzkumu,
- d) provedení kontroly výrobní kapacity veřejným zadavatelem nebo jinou osobou jeho jménem, případně provedení kontroly opatření týkajících se zabezpečení jakosti a výzkumu,
- e) vzorky, popisy nebo fotografie zboží určeného k dodání,
- f) doklad prokazující shodu požadovaného výrobku vydaný příslušným orgánem.

(2) Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady dodavatele pro plnění veřejné zakázky na služby ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky, pokud požaduje

- a) předložení seznamu významných služeb, ze kterého vyplývá, že finanční hodnota významných služeb je v souhrnu minimálně trojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky,
- b) předložení seznamu více než tří techniků nebo technických útvarů,
- c) popis technického vybavení a opatření používaných dodavatelem k zajištění jakosti a popis zařízení nebo vybavení dodavatele určeného k provádění výzkumu,
- d) provedení kontroly technické kapacity veřejným zadavatelem nebo jinou osobou jeho jménem, případně provedení kontroly opatření týkajících se zabezpečení jakosti a výzkumu,
- e) osvědčení o vyšším stupni vzdělání, než je středškolské s maturitou, a osvědčení odborné kvalifikace delší než tři roky dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném

postavení a osob odpovědných za poskytování příslušných služeb,

- f) předložení přehledu průměrného ročního počtu zaměstnanců dodavatele nebo jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení,
- g) přehled nástrojů nebo pomůcek, provozních a technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici.

(3) Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady dodavatele pro plnění veřejné zakázky na stavební práce ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky, pokud požaduje

- a) předložení seznamu stavebních prací, ze kterého vyplývá, že finanční hodnota uvedených stavebních prací je v souhrnu minimálně dvojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky,
- b) předložení seznamu více než tří techniků nebo technických útvarů,
- c) osvědčení odborné kvalifikace delší než pět let dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za vedení realizace příslušných stavebních prací,
- d) předložení přehledu průměrného ročního počtu zaměstnanců dodavatele nebo jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení,
- e) přehled nástrojů nebo pomůcek, provozních a technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici.

§ 4

Odůvodnění vymezení obchodních podmínek veřejné zakázky

(1) Veřejný zadavatel odůvodní vymezení obchodních podmínek veřejné zakázky na dodávky a veřejné zakázky na služby ve vztahu ke svým potřebám a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky, pokud

- a) stanoví delší lhůtu splatnosti faktur než 30 dnů od data vystavení faktury,
- b) požaduje pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetím osobám ve výši pře-

sahující dvojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky,

- c) požaduje bankovní záruku vyšší, než je 5 % ceny veřejné zakázky,
- d) požaduje záruční lhůtu delší než 24 měsíců,
- e) stanoví smluvní pokutu za prodlení dodavatele vyšší než 0,2 % z předpokládané hodnoty veřejné zakázky za každý den prodlení,
- f) stanoví smluvní pokutu za prodlení zadavatele s úhradou faktur vyšší než 0,05 % z dlužné částky za každý den prodlení.

(2) Veřejný zadavatel odůvodní vymezení obchodních podmínek veřejné zakázky na dodávky a veřejné zakázky na služby ve vztahu ke svým potřebám a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky, pokud v zadávací dokumentaci vymezení jiné obchodní podmínky, než jsou uvedeny v odstavci 1.

(3) Vymezuje-li veřejný zadavatel obchodní podmínky veřejné zakázky na stavební práce, nepostupuje podle odstavců 1 a 2.

§ 5

Odůvodnění vymezení technických podmínek

(1) Vymezení-li veřejný zadavatel v zadávací dokumentaci technické podmínky veřejné zakázky, odůvodní vymezení těchto požadavků ve vztahu ke svým potřebám a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky.

(2) V případě veřejné zakázky na stavební práce odůvodní veřejný zadavatel jen technické podmínky, které vymezení v zadávacích podmínkách nad rozsah technických charakteristik, popisů a podmínek provádění stavebních prací uvedených v zadávací dokumentaci podle § 44 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

§ 6

Odůvodnění stanovení základních a dílčích hodnotících kritérií a způsobu hodnocení nabídek

(1) Veřejný zadavatel odůvodní stanovení základních a dílčích hodnotících kritérií ve vztahu ke svým potřebám.

(2) Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost stanovení dílčích hodnotících kritérií, pokud použije hodnotící kritérium ekonomická výhodnost nabídky a pokud dílčí hodnotící kritérium nabídková cena má nižší váhu než

- a) 60 % u veřejných zakázek na služby, nebo
- b) 80 % u veřejných zakázek na dodávky a stavební práce.

§ 7

Odůvodnění stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky

Vyžaduje-li zákon o veřejných zakázkách odůvodnění stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, musí toto odůvodnění obsahovat informace rozhodné pro stanovení předpokládané hodnoty ve-

řejné zakázky a způsob stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky.

§ 8

Struktura odůvodnění

Pro odůvodnění podle této vyhlášky použije veřejný zadavatel strukturu podle přílohy k této vyhlášce.

§ 9

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 2012.

Ministr:

Ing. Jankovský v. r.

Odůvodnění účelnosti veřejné zakázky pro účely předběžného oznámení veřejného zadavatele podle § 1 vyhlášky

1. popis potřeb, které mají být splněním veřejné zakázky naplněny,
Veřejný zadavatel popíše své potřeby pro řádné zajištění svěřených úkolů.
2. popis předmětu veřejné zakázky,
Veřejný zadavatel stručně popíše předmět veřejné zakázky.
3. popis vzájemného vztahu předmětu veřejné zakázky a potřeb zadavatele,
Veřejný zadavatel popíše, do jaké míry přispěje realizace předmět veřejné zakázky k naplnění potřeb zadavatele.
4. předpokládaný termín splnění veřejné zakázky
Veřejný zadavatel vymezí, kdy bude veřejná zakázka splněna, buď konkrétním datem, nebo časovým úsekem.

Odůvodnění účelnosti veřejné zakázky podle § 2 vyhlášky	
<p>Veřejný zadavatel popíše změny</p> <ul style="list-style-type: none">a) v popisu potřeb, které mají být splněním veřejné zakázky naplněny,b) v popisu předmětu veřejné zakázky,c) vzájemného vztahu předmětu veřejné zakázky a potřeb zadavatele,d) v předpokládaném termín splnění veřejné zakázky, <p>oproti skutečnostem uvedeným podle §1.</p>	
<p>Popis rizik souvisejících s plněním veřejné zakázky, která zadavatel zohlednil při stanovení zadávacích podmínek. Jde zejména o rizika nerealizace veřejné zakázky, prodlení s plněním veřejné zakázky, snížené kvality plnění, vynaložení dalších finančních nákladů.</p>	
<p>Veřejný zadavatel může vymežit varianty naplnění potřeby a zdůvodnění zvolené alternativy veřejné zakázky.</p>	
<p>Veřejný zadavatel může vymežit, do jaké míry ovlivní veřejná zakázka plnění plánovaného cíle.</p>	
<p>Zadavatel může uvést další informace odůvodňující účelnost veřejné zakázky.</p>	

Odůvodnění požadavků na technické kvalifikační předpoklady pro plnění veřejné zakázky na dodávky podle § 3 odst. 1 vyhlášky	
Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky	
Odůvodnění přiměřenosti požadavků na seznam významných dodávek. (Veřejný zadavatel povinně vyplní, pokud požadovaná finanční hodnota všech významných dodávek činí v souhrnu minimálně trojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení seznamu techniků nebo technických útvarů. (Veřejný zadavatel povinně vyplní, pokud požaduje předložení seznamu více než tří techniků nebo technických útvarů.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení popisu technického vybavení a opatření používaných dodavatelem k zajištění jakosti a popis zařízení nebo vybavení dodavatele určeného k provádění výzkumu.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na provedení kontroly výrobní kapacity veřejným zadavatelem nebo jinou osobou jeho jménem, případně provedení kontroly opatření týkajících se zabezpečení jakosti a výzkumu.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení vzorků, popisů nebo fotografií zboží určeného k dodání.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení dokladu prokazujícího shodu požadovaného výrobku vydaného příslušným orgánem.	

Odůvodnění přiměřenosti požadavků na technické kvalifikační předpoklady pro plnění veřejné zakázky na služby podle § 3 odst. 2 vyhlášky	
Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky	
Odůvodnění přiměřenosti požadavků na seznam významných služeb. (Zadavatel povinně vyplní, pokud požadovaná finanční hodnota všech významných služeb činí v souhrnu minimálně trojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení seznamu techniků nebo technických útvarů. (Zadavatel povinně vyplní, pokud požaduje předložení seznamu více než tři techniků nebo technických útvarů.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení popisu technického vybavení a opatření používaných dodavatelem k zajištění jakosti a popis zařízení nebo vybavení dodavatele určeného k provádění výzkumu.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na provedení kontroly technické kapacity veřejným zadavatelem nebo jinou osobou jeho jménem, případně provedení kontroly opatření týkajících se zabezpečení jakosti a výzkumu.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za poskytování příslušných služeb (Zadavatel povinně vyplní, pokud požaduje předložení osvědčení o vyšším stupni vzdělání než je středoškolské s maturitou, nebo osvědčení o odborné kvalifikaci delší než tři roky.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení přehledu průměrného ročního počtu zaměstnanců dodavatele nebo jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení přehledu nástrojů nebo pomůcek, provozních a technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici.	

Odůvodnění přiměřenosti požadavků na technické kvalifikační předpoklady pro plnění veřejné zakázky na stavební práce podle § 3 odst. 3 vyhlášky	
Veřejný zadavatel odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení seznamu stavebních prací. (Zadavatel povinně vyplní, pokud požaduje předložení seznamu stavebních prací, ze kterého bude vyplývat, že finanční hodnota uvedených stavebních prací je v souhrnu minimálně dvojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení seznamu techniků nebo technických útvarů. (Zadavatel povinně vyplní, pokud požaduje předložení seznamu více než tři techniků nebo technických útvarů.)	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za vedení realizace stavebních prací. (Zadavatel povinně vyplní, pokud osvědčení o odborné kvalifikaci delší než pět let.)	
Odůvodnění požadavku na předložení přehledu průměrného ročního počtu zaměstnanců dodavatele nebo jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení.	
Odůvodnění přiměřenosti požadavku na předložení přehledu nástrojů nebo pomůcek, provozních a technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici.	

Odůvodnění vymezení obchodních podmínek veřejné zakázky na dodávky a veřejné zakázky na služby podle § 4 vyhlášky	
Odůvodnění vymezení obchodní podmínky stanovící delší lhůtu splatnosti faktur než 30 dnů	
Odůvodnění vymezení obchodní podmínky stanovící požadavek na pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetím osobám ve výši přesahující dvojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky.	
Odůvodnění vymezení obchodní podmínky stanovící požadavek bankovní záruky vyšší než je 5 % ceny veřejné zakázky.	
Odůvodnění vymezení obchodní podmínky stanovící požadavek záruční lhůtu delší než 24 měsíců.	
Odůvodnění vymezení obchodní podmínky stanovící smluvní pokutu za prodlení dodavatele vyšší než 0,2 % z předpokládané hodnoty veřejné zakázky za každý den prodlení.	
Odůvodnění vymezení obchodní podmínky stanovící smluvní pokutu za prodlení zadavatele s úhradou faktur vyšší než 0,05 % z dlužné částky za každý den prodlení.	
Odůvodnění vymezení dalších obchodních podmínek dle § 5 odst. 2. Veřejný zadavatel odůvodní vymezení obchodních podmínek veřejné zakázky na dodávky a veřejné zakázky na služby ve vztahu ke svým potřebám a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky.	

Odůvodnění stanovení základních a dílčích hodnotících kritérií podle § 6 vyhlášky	
Hodnotící kritérium	Odůvodnění

Odůvodnění předpokládané hodnoty veřejné zakázky podle § 7 vyhlášky	
Hodnota	Odůvodnění

233**VYHLÁŠKA**

ze dne 28. června 2012,

kterou se mění vyhláška č. 152/2000 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Ministerstvo vnitra v dohodě s Českým statistickým úřadem stanoví podle § 59 písm. c) zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 230/2002 Sb.:

Čl. I

Vyhláška č. 152/2000 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve

znění vyhlášky č. 401/2002 Sb., vyhlášky č. 565/2002 Sb., vyhlášky č. 251/2006 Sb., vyhlášky č. 368/2008 Sb. a vyhlášky č. 442/2009 Sb., se mění takto:

1. V § 11 odst. 2 se na konci bodu 6 tečka zrušuje a doplňuje se bod 7, který zní:

„7. Voličský průkaz.“.

2. V příloze č. 2 se doplňuje vzor tiskopisu 7, který zní:

„Vzor tiskopisu 7

T/7

Označení obecního úřadu (úřadu městyse, městského úřadu, magistrátu, úřadu městské části, úřadu městského obvodu nebo újezdního úřadu^{x)})

VOLIČSKÝ PRŮKAZ č.
pro volby do zastupitelstva kraje
konané ve dnech

.....
Jméno, příjmení

Datum narození:

Místo trvalého pobytu^{xx)}:

Jmenované/mu byl v naší obci (městysi, městě, městské části, městském obvodu, vojenském újezdu^{x)}) učiněn záznam ve stálém seznamu voličů o vydání tohoto voličského průkazu.

Otisk razítka úřadu

.....
podpis

Poučení pro voliče:^{xxx)}

Předložení tohoto průkazu a dokladu totožnosti opravňuje jmenovaného voliče, aby byl zapsán do výpisu ze stálého seznamu voličů ve dny voleb do zastupitelstev krajů ve volebním okrsku na území České republiky spadajícím do územního obvodu kraje, kde jsou vyhlášeny volby a v jehož územním obvodu je volič přihlášen k trvalému pobytu. Voličský průkaz je volič povinen ve volební místnosti odevzdat okrskové volební komisi.

- x) Nehodící se škrtně
- xx) Adresa se uvede včetně kraje
- xxx) Tiskne se na zadní stranu voličského průkazu
Formát A6“.

Čl. II
Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem jejího vyhlášení.

Ministr:

Kubice v. r.

234**N Á L E Z****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl pod sp. zn. Pl. ÚS 23/11 dne 24. dubna 2012 v plénu složeném z místopředsedy soudu Pavla Holländera a soudců Stanislava Balíka, Františka Duchoně, Vlasty Formánkové, Vojena Güttlera, Ivany Janů, Vladimíra Kůrky, Dagmar Lastovecké, Jiřího Muchy, Jana Musila, Jiřího Nykodýma, Miloslava Výborného a Michaely Židlické o návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 427/2010 Sb., respektive na vyslovení protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010, za účasti Poslanecké sněmovny a Senátu Parlamentu České republiky jako účastníků řízení,

takto:

Návrh na zrušení § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 427/2010 Sb., se odmítá.

Návrh na vyslovení protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010, se zamítá.

Odůvodnění**I.****Vymezení věci, argumentace navrhovatele**

1. Na Ústavní soud se obrátil první senát Nejvyššího správního soudu s návrhem na zrušení části zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění zákona č. 427/2010 Sb., a to konkrétně ustanovení § 171 písm. a) vylučujícího soudní přezkum rozhodnutí o neudělení víza. Pro případ, že by Ústavní soud nemohl o protiústavnosti ustanovení rozhodovat, neboť jeho nyní platné znění není na věc řešenou před Nejvyšším správním soudem aplikovatelné, žádá navrhovatel vyslovit protiústavnost § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010.

2. U navrhovatele pod spisovou značkou 1 As 85/2010 probíhá řízení o kasační stížnosti, s níž se na něj obrátila paní S. R., státní příslušnice Iráku, a která směřuje proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2010 č. j. 36 Az 39/2008-27. Krajský soud tímto usnesením odmítl jako nepřípustnou její žalobu proti rozhodnutí správního orgánu – Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, jímž nebylo stěžovatelce uděleno vízum. Krajský soud vyšel z ustanovení § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež soudní přezkum vylučuje, přičemž odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle nichž vyloučení ze soudního přezkumu se nedotýká žádného ústavně zaručeného základního práva či svobody, protože subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje.

3. Prvý senát Nejvyššího správního soudu se zcela ztotožňuje s názorem paní R. prezentovaným v její kasační stížnosti, že pobývá-li již cizinec na území České republiky, přichází v úvahu i reálné ohrožení jeho ústavních práv, a rozhodnutí o neudělení víza proto nelze ze soudního přezkumu vyloučit. Jelikož sporné ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze vyložit ústavně konformně tak, aby stěžovatelka nebyla krácena v právu na soudní ochranu, řízení o kasační stížnosti přerušil a obrátil se na Ústavní soud s návrhem na jeho zrušení.

4. Návrh je podpořen obsáhlou argumentací. Navrhovatel nejprve poukazuje na skutečnost, že dle § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb., na udělení dlouhodobého víza není právní nárok. Ustanovení je vnímáno jako výraz státní suverenity, kdy stát zcela autonomně rozhoduje o tom, komu z cizích státních příslušníků povolí vstup a pobyt na svém území. Tak také konstantně judikuje Ústavní soud [zejm. nálezn. sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.)] i sám Nejvyšší správní soud. Otázka udělování víz je ponechána na uvážení příslušných správních orgánů. Byť s tím obecně navrhovatel souhlasí, automaticky to dle něj neznamená ústavnost předmětné výluky ze soudního přezkumu. Jak opakovaně připomněl ve svých rozhodnutích Ústavní soud, podmínky připuštění pobytu cizinců na území České republiky musí být nediskriminující. To platí jak v rovině obecných zákonných norem, tak i v rovině rozhodovací praxe správních orgánů. Dle navrhovatele však není zřejmé, jak zákaz diskriminace a svévole rozhodování vynutit bez podrobení rozhodovací praxe kognici správních soudů, a to alespoň co do případných excesů ze správního uvážení. Dokonce i tam, kde správní orgán disponuje absolutní volnou úvahou co do výsledku svého rozhodování (což případ rozhodování o udělení víz není), má soudní přezkum význam v případě překročení rámce daného ústavním pořádkem, jak také konstatoval Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 49/04 ze dne 16. 3. 2006 (N 62/40 SbNU 607). Ve věcech, kde správní orgán disponuje širokým uvážením či aplikuje neurčité právní pojmy, bude zásah sice spíše výjimečným, ovšem samotná možnost soudní kontroly eventuální svévoli zamezí.

5. Nejen čeští občané, ale i jiné osoby, které se na území České republiky oprávněně zdržují, mají legitimní očekávání na ochranu ze strany státu. I když tedy cizinci nemají subjektivní ústavně zaručené právo zde pobývat, mají přinejmenším právo na řádný procesní postup ze strany správních orgánů, které jim hodlají další pobyt znemožnit. Tento postup musí být prost jakékoliv diskriminace či svévole. Před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, se podávala žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů na zastupitelském úřadu České republiky, nestanovil-li zákon jinak. Jinak zákon o pobytu cizinců stanovil v případě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, kdy se žádost podávala na našem území Policii České republiky. Ta v případě kladného vyřízení vízů vyznačila do cestovního dokladu. Nebylo-li vízum uděleno a cizinec již na území pobýval, byla mu stanovena lhůta k opuštění území a udělen výjezdní příkaz. Podáním žaloby proti výsledku řízení o žádosti se cizinec bránit nemohl a nemohl se taktéž bránit výjezdnímu příkazu. Zákon o pobytu cizinců neposkytoval žádnou možnost přezkumu dokonce ani v těch markantních případech, kdy bylo rozhodnutí Policie České republiky vzhledem k existenci zvláštních okolností [např. závazného stanoviska Ministerstva vnitra (dále též jen „ministerstvo“) o nemožnosti vycestování cizince do země původu jako v případě paní R.] zjevně nezákonné. Správní orgány tak vytváří pro cizince neřešitelné situace, když na jedné straně uznají nemožnost jeho vycestování, na druhé ale odmítnou legalizovat jeho pobyt. Po novele provedené zákonem č. 427/2010 Sb. je popsána procedura u víz nad 90 dnů za účelem strpění pobytu bez větších odchylek stejná, jen přešla kompetence na Ministerstvo vnitra. V reakci na legislativu Evropské unie (vízový kodex) se však zavedla další změna, a to specifický opravný prostředek nazvaný „nové posouzení důvodů neudělení víza“, kdy ve vymezených případech rozhoduje zvláštní komise. Ta ovšem podmínky nezávislého orgánu soudního typu nespĺňuje. Soudní přezkum neudělení víza ani nadále možný není. Stávající úprava naopak dle navrhovatele ve svých důsledcích znamená, že v procesu rozhodování o vízech dochází ke značné koncentraci moci u jediného orgánu exekutivy; lze proto přiměřeně aplikovat logiku nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 ze dne 12. 7. 2001 (N 113/23 SbNU 105; 322/2001 Sb.). Povinnost opustit území České republiky přitom pravidelně představuje výrazný a obtížně napravitelný zásah do soukromého, resp. rodinného života.

6. Navrhovatel poukazuje na přístup Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), který ve své judikatuře zohledňuje extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). ESLP připustil, že Úmluva sice nezakazuje státům regulovat vstup a pobyt cizinců, ale přijatá omezující opatření by měla být proporcionální ke sledovanému cíli. Konstatoval také, že neprodoužení víza k pobytu a vyhoštění může mít za následek vážný zásah do rodinného života. ESLP se také zabýval souladem zásahu do rodinného života s právem a tím, zda toto právo poskytovalo ochranu před svévolným zásahem, přičemž zárukou proti němu je mimo jiné existence přezkumu rozhodnutí nezávislým orgánem. Dále navrhovatel v této souvislosti znovu připomíná nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 (viz výše) o zrušení § 171 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 161/2006 Sb., týkající se vyloučení přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který se na území České republiky zdržoval neoprávněně. Právní úprava by neměla činit neodůvodněné rozdíly mezi osobami ve srovnatelném postavení.

7. Pro posouzení, zda bylo zasaženo některé ze základních práv cizince, je dle navrhovatele rozhodující, kde se cizinec v době podání žádosti nachází. Žádá-li o vízum na zastupitelském úřadě v zemi svého původu, jeho neudělení mu žádnou újmu způsobit nemůže, leda by měl na území žádaného státu rodinného příslušníka, s nímž by společný rodinný život nemohl realizovat jinde než na území tohoto státu. Jiná je ovšem situace, kdy cizinec na území přijímajícího státu legálně pobývá. Pak je pravděpodobné a logické, že si zde mohl rodinné zázemí a soukromý život vytvořit. Ten je nuceným vycestováním v případě neudělení víza vážně narušen, přičemž v případě tvrzení o dotčení základního práva musí stát soudní kontrolu příslušného správního rozhodnutí zajistit. Navíc v konkrétním případě paní R. pravděpodobně došlo k porušení zákona o pobytu cizinců, neboť vízum pro strpění jí vzhledem k existenci stanoviska Ministerstva vnitra o nemožnosti vycestovat do země původu uděleno být mělo.

8. Dle navrhovatele nelze ve prospěch ústavnosti napadeného ustanovení argumentovat tím, že cizincům se může dostat soudní ochrany v návaznosti na negativní výsledek azylového řízení či řízení o správním vyhoštění. Rozhodnutí o neudělení víza bez dalšího aktivuje vydání výjezdního příkazu, kdy je cizinec ve stanovené lhůtě povinen z České republiky vycestovat. Azylové řízení může cizinec zahájit při splnění dalších podmínek. Každopádně následný soudní přezkum azylových rozhodnutí je vymezen předmětem správních řízení a rozhodnutí o neudělení víza se v něm již přezkoumávat nebude. Obdobné platí i při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění; podmínkou ovšem je, že cizinec nebude respektovat výjezdní příkaz a bude na českém území pobývat nelegálně, k čemuž jej nelze nutit. Každopádně ani zde nebudou přezkoumány důvody neudělení víza.

9. Navrhovatel dále připomíná názory doktríny, která neexistenci soudního přezkumu vízových rozhodnutí kritizuje. Poukázal taktéž na to, že Česká republika patří k menšině evropských států, které neposkytují žádnou soudní ochranu proti neudělení víza; právní řády Rakouska, Litvy, Německa, Francie, Švédska, Finska, Velké Británie, Polska či Nizozemí soudní přezkum tohoto typu rozhodnutí v různých podobách znají.

II.

Stanovisko účastníků řízení a Ministerstva vnitra

10. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh legislativního procesu a hlasování, které schválení napadené právní úpravy předcházely. Zákodárný sbor jednal v přesvědčení, že přijatá právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem. Posouzení ústavnosti úpravy nechává na úvaze Ústavního soudu.

11. Senát Parlamentu České republiky taktéž popsal proceduru přijímání dotčeného pravidla s tím, že předmětným napadeným ustanovením zákona o pobytu cizinců měl možnost se zabývat opakovaně, rozprava ani pozměňovací návrhy přímo k němu nikdy nesměřovaly. Kontinuálně s vládními návrhy se tak usnášel ve většinovém přesvědčení, že dosavadní dlouhodobě užívaný koncept právního

řešení vyloučení rozhodnutí o neudělení víza ze soudního přezkumu je v souladu s ústavním pořádkem i mezinárodními závazky. Taktéž Senát ponechává konečné rozhodnutí na úvaze Ústavního soudu.

12. S ohledem na materii návrhu považoval Ústavní soud za účelné vyžádat stanovisko k obsahu návrhu navíc též od Ministerstva vnitra, které na daném úseku státní správy vykovává svou působnost. Ministr vnitra reagoval na výzvu sdělením, že současná právní úprava není v rozporu s Ústavou České republiky (dále jen „Ústava“), Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ani mezinárodními závazky, a ke zrušení napadeného ustanovení zákona o pobytu cizinců proto nejsou dány důvody. Svě stanovisko zdůvodnil následujícím způsobem.

13. Nejprve se vyjádření věnuje konkrétnímu případu paní R., z něhož projednávaný návrh vzešel. Jmenovaná přicestovala do České republiky dne 14. 2. 2007 na základě víza k pobytu, jehož platnost končila dne 1. 3. 2007. Od 2. 3. 2007 zde pobývala na základě víza za účelem strpění s platností od 2. 3. 2007 do 29. 2. 2008. Dne 26. 10. 2007 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky, v rámci tohoto řízení vydalo dne 29. 10. 2007 Ministerstvo vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování cizinky, podle něhož vycestování do země původu není možné. Řízení o správním vyhoštění bylo tedy pro odpadnutí důvodu dne 7. 11. 2007 zastaveno. Dne 12. 3. 2008 žádala paní R. o trvalý pobyt z důvodů zvláštního zřetele; žádost byla hodnocena jako nepřijatelná a řízení zastaveno. Dne 19. 3. 2008 požádala o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU; žádost byla pro nedoložení náležitostí zamítnuta (Ministerstvu vnitra žádný rodinný příslušník z EU nebyl znám), jmenovaná podala proti rozhodnutí žalobu, o níž v době zpracování vyjádření ještě nebylo rozhodnuto. Dne 18. 8. 2008 podala jmenovaná žádost o vízum za účelem strpění, která byla dne 16. 9. 2008 zamítnuta (pozn.: právě proti tomuto rozhodnutí se paní R. pokoušela bránit před správními soudy, což vyústilo v návrh nyní projednávaný). Dne 10. 10. 2008 podala další žádost o vízum za účelem strpění pobytu, která byla opět zamítnuta. Dne 16. 10. 2008 podala paní R. žádost o mezinárodní ochranu, kteréžto řízení dosud probíhá. Popis ministerstvo končí konstatováním, že platná právní úprava poskytovala cizince v rámci všech vedených řízení dostatečné právní záruky pro účinnou ochranu jejich práv. V daných souvislostech ministerstvo ještě zmínilo okolnosti, za kterých paní R. v roce 2007 vycestovala a pobývala ve Spolkové republice Německo; již to samo o sobě mohlo mít za následek zánik platnosti prvního víza za účelem strpění, každopádně to znevěrohodnilo tvrzení o snaze žít v České republice se svou rodinou. K tomu pak dodává, že rodinu v pojetí stěžovatelky a argumentace návrhu tvoří otec a tři bratři, bez nichž však žila v Iráku dlouhou dobu a kteří ve smyslu zákona o pobytu cizinců nejsou nositeli oprávnění ke sloučení rodiny. Naopak manželku stěžovatelky v obdobném řízení povolen pobyt na území České republiky nebyl, když příslušné řízení skončilo odmítnutím jeho ústavní stížnosti. Dle ministerstva z popisovaného případu vyplývá, že stěžovatelka mohla na území České republiky původně pobývat nerušeně celý jeden rok. Měla pak možnost žádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění (§ 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů), případně v budoucnu za jiným účelem (§ 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 165/2006 Sb.); rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu ze soudního přezkumu vyloučeno není. Anebo měla cizinka žádat o udělení mezinárodní ochrany, čemuž by ostatně důvod podávání žádostí – obava z návratu do Iráku kvůli špatné bezpečnostní situaci – napovídala. Také závazné stanovisko k možnosti vycestování předpokládá další pobyt cizince na území České republiky v režimu zákona o azylu. Při zkoumání, zda je cizincům poskytována dostatečná záruka ochrany jejich práv v případě obavy z návratu do země původu, je třeba sledovat právní úpravu v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky v širším smyslu, tedy nejen zákon o pobytu cizinců, ale též zákon o azylu, který právě pro tento účel slouží primárně. Dvojkolejnost systému, tedy řešení téhož pobytového statusu cizinců nacházejících se v konkrétním postavení v obou předpisech, není účelná. Vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, je pak jen doplňkovým institutem, který má být užit v případech krátkodobých překážek vycestování v řádu měsíců.

14. Soudní přezkum rozhodnutí o neudělení víza je napadeným ustanovením vyloučen záporně, neboť jde o žádosti cizinců, kterým na území České republiky nesvědčí žádné pobytové oprávnění. Principiálně nejde o nutnost cizince vycestovat, ale otázku splnění podmínek pro udělení určitého typu pobytového oprávnění. Neudělení víza za účelem strpění samo o sobě není způsobilé zasáh-

nout práva cizince na ochranu života a zdraví či právo na rodinný život. Tak se může stát teprve navazujícím rozhodnutím o správním vyhoštění. Na rozdíl od navrhovatele se ministerstvo domnívá, že v řízení podle zákona o pobytu cizinců je diskreční pravomoc správního orgánu přínosem, neboť umožňuje větší individualizaci a chrání před rigidním uplatňováním zákonných podmínek. Umožňuje jednak ochránit cizince, jejichž případ se od ostatních liší, ale především zabránit, aby rozhodnutí správního orgánu bylo v rozporu se zájmy České republiky, což je právem chráněná hodnota stojící nad zájmem na ochranu soukromého a rodinného života cizince. Ministerstvo taktéž nesouhlasí, že soudní přezkum je jedinou možnou garancí zachování podmínek nediskriminace cizinců a zákazu svévole při rozhodování, a případnou vadu lze napravit i při využití opravných a dozorčích prostředků v rámci veřejné správy. Pokud jde o Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „komise“), jíž byl svěřen přezkum správních rozhodnutí o neudělení víza, ta je sice součástí organizační struktury ministerstva, ovšem její členové jsou na něm ve svém rozhodování nezávislí. Fakt, že neexistuje všeobecné přesvědčení o nutnosti soudního přezkumu, dokládá i nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), podle něhož mají neúspěšní žadatelé právo na odvolání (článek 32 odst. 3), ovšem na jaký typ opravného řízení, zda soudní či správní, nařízeno není.

III.

Dikce napadeného ustanovení, petit návrhu

15. Ustanovení zákona o pobytu cizinců, jehož tučně zvýrazněná část je návrhem napadena, zní:

– ve znění účinném do 31. 12. 2010 (tj. ve znění aplikovatelném na stěžovatelčinu věc):

Soudní přezkum

§ 171

(1) Z přezkoumání soudem jsou vyloučena

a) rozhodnutí o neudělení víza,

b) rozhodnutí o odepření vstupu,

c) zrušeno

d) rozhodnutí o ukončení pobytu, pokud se cizinec před zahájením řízení o ukončení pobytu zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně,

e) rozhodnutí o nevydání zelené karty.

(2) Jde-li o občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o odepření vstupu nebo o správním vyhoštění po dobu platnosti předchozího rozhodnutí o jeho správním nebo soudním vyhoštění.

– v platném znění (ve znění zákona č. 427/2010 Sb.):

Soudní přezkum

§ 171

Z přezkoumání soudem jsou vyloučena

a) rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie,

b) rozhodnutí o odepření vstupu; to neplatí, jde-li o odepření vstupu občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi,

c) zrušeno

d) rozhodnutí o ukončení pobytu, pokud se cizinec před zahájením řízení o ukončení pobytu zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně,

e) rozhodnutí o nevydání zelené karty. Ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí lze podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná.

IV.

Podmínky aktivní legitimace navrhovatele,
ústavní konformita legislativního procesu

16. Jak bylo uvedeno výše, ke zrušení je navrhováno ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb. Ústavní soud nejprve zkoumal, zda vůbec je podle ustanovení § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále též jen „zákon o Ústavním soudu“) navrhovatel oprávněn takový návrh podat. Podle dikce citovaného ustanovení je návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení oprávněn podat též soud v souvislosti se svou rozhodovací činností podle článku 95 odst. 2 Ústavy. Předpokladem aktivní legitimace soudu je, že v řízení, které u něho probíhá, musí ke zrušení navrhované ustanovení aplikovat. Tento předpoklad zde naplněn není, neboť v předmětném řízení má Nejvyšší správní soud použít předpis ve znění do novely provedené zákonem č. 427/2010 Sb. Beze zbytku zde platí, co Ústavní soud vyslovil v usnesení sp. zn. Pl. ÚS 3/07 ze dne 22. 8. 2007 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz/>): „I když se z pohledu navrhovatele může jednat o změnu, která není zásadní, Ústavní soud za takto nastalé procesní situace není oprávněn se autoritativně vyjadřovat k ústavní konformitě ustanovení § 708 občanského zákoníku, ve znění po novele učiněné zákonem č. 107/2006 Sb., a to ani z pohledu názorů vyjádřených Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/2000 ze dne 10. 1. 2001 (N 5/21 SbNU 29; 78/2001 Sb.), eventuálně názorů k tomuto nálezu prezentovaných v odlišných stanoviscích šesti soudců Ústavního soudu [viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 75/04 ze dne 13. 6. 2006 (N 119/41 SbNU 485; 452/2006 Sb.)]. K tomu, aby mohl soud zpochybnit ústavnost jakéhokoliv zákona či jeho části, je nezbytná jeho nevyhnutelná aplikace ve znění na daný případ dopadajícím. Tak tomu však v projednávané věci není“. Protože odpověď na předestřenou otázku stran oprávnění soudu podat takový návrh je negativní (byť si je Ústavní soud vědom, že se změnila pouze struktura napadeného ustanovení a jeho obsah zůstal úplně stejný), musel návrh v této části hodnotit jako podaný někým zjevně k tomu neoprávněným a podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu jej z důvodu uvedeného v § 43 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 77/1998 Sb., odmítnout. V opačném případě by uplatňoval státní moc mimo meze stanovené zákonem (srov. čl. 2 odst. 3 a čl. 87 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny).

17. Pro případ, že by Ústavní soud nemohl o protiústavnosti ustanovení rozhodovat, neboť jeho nyní platné znění není na věc řešenou před Nejvyšším správním soudem aplikovatelné, žádá navrhovatel vyslovit protiústavnost § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 31. 12. 2010. Ústavní soud se již k otázce možnosti přezkumu právních předpisů, které pozbyly platnosti, ve své judikatuře vyslovil opakovaně. Obecně tuto možnost připustil v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/2000 ze dne 10. 1. 2001 (N 5/21 SbNU 29; 78/2001 Sb.), kde konstatoval, že „soudce obecného soudu je při rozhodování vázán zákonem a posuzuje soulad jiného právního předpisu se zákonem. Dojde-li však k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito (tedy nikoli pouze v té době platný, ale také v té době již neplatný, avšak ještě aplikovatelný zákon), je v rozporu s ústavním zákonem, je povinen předložit věc Ústavnímu soudu (čl. 95 odst. 2 Ústavy). Z tohoto ustanovení pak Ústavní soud dovodil svou povinnost o návrhu rozhodnout“. Toto pravidlo později zpřesnily např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 42/03 ze dne 28. 3. 2006 (N 72/40 SbNU 703; 280/2006 Sb.) či sp. zn. Pl. ÚS 38/06 ze dne 6. 2. 2007 (N 23/44 SbNU 279; 84/2007 Sb.) tak, že ústavnost zrušeného či změněného zákona přezkoumá Ústavní soud za podmínky, že adresátem tvrzeného důvodu protiústavnosti je veřejná moc, a nikoliv subjekt soukromého práva. V nyní posuzované věci jde o vyluku ze soudního přezkumu, adresátem tvrzené protiústavnosti je tedy státní moc. V tomto znění do 31. 12. 2010 bylo, respektive má být napadené ustanovení aplikováno. Předpoklady pro přezkoumání druhé části petitu jsou tedy splněny.

18. Ústavní soud se dále ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 48/2002 Sb., zabýval způsobem přijetí a vydání zákona o pobytu cizinců, resp. zákona č. 427/2010 Sb., jímž byla relevantní část zákona o pobytu cizinců novelizována. Z vyjádření obou účastníků, jakož i příslušných webových stránek (www.psp.cz) vyplývá, že Poslanecká sněmovna projednala jako tisk č. 204 vládní návrh zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Prvé čtení proběhlo dne 8. 6. 1999, druhé dne 13. 10.

1999 a třetí čtení dne 21. 10. 1999, kdy byl návrh zákona schválen většinou 177 poslanců ze 179 přítomných a postoupen Senátu. Ten jej na své 11. schůzi dne 11. 11. 1999 (usnesení č. 179) vrátil dolní komoře s pozměňovacími návrhy, když z 66 přítomných senátorů hlasovalo 59 pro vrácení, 1 byl proti a 6 se hlasování zdrželo. Napadeného ustanovení se pozměňovací návrhy netýkaly. Dne 30. 11. 1999 na své 43. schůzi Poslanecká sněmovna jednala o návrhu opětovně a schválila jej ve znění schváleném Senátem (usnesení č. 605); pro hlasovalo 171 z přítomných 172 poslanců. Prezident republiky zákon podepsal dne 14. 12. 1999 a dne 23. 12. 1999 byl zákon řádně vyhlášen ve Sbírce zákonů. Jako tisk č. 70 pak Poslanecká sněmovna projednala vládní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Prvé čtení proběhlo dne 21. 9. 2010, druhé dne 29. 10. 2010 a třetí čtení dne 9. 11. 2010, kdy byl návrh zákona schválen většinou 104 poslanců ze 169 přítomných a postoupen Senátu. Ten jej na své 2. schůzi dne 8. 12. 2010 (usnesení č. 25) vrátil dolní komoře s pozměňovacími návrhy, když z 73 přítomných senátorů hlasovalo 71 pro vrácení a žádný nebyl proti. Napadeného ustanovení se pozměňovací návrhy netýkaly. Dne 21. 12. 2010 na své 11. schůzi Poslanecká sněmovna jednala o návrhu opětovně a schválila jej ve znění schváleném Poslaneckou sněmovnou (usnesení č. 260); pro hlasovalo 109 z přítomných 192 poslanců, 9 hlasovalo proti návrhu. Prezident republiky zákon podepsal dne 23. 12. 2010 a dne 30. 12. 2010 byl zákon řádně vyhlášen ve Sbírce zákonů.

19. Ústavní soud konstatoval, že sledovaný zákon byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

V. Vlastní přezkum

20. Ústavní soud posoudil návrh a z níže uvedených důvodů dospěl k závěru, že k vyslovení protiústavnosti napadeného ustanovení zákona o pobytu cizinců není důvod.

21. Nejprve je třeba připomenout, že Ústavní soud je orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy). V řízení o zrušení zákonů a jiných právních předpisů vystupuje v pozici tzv. negativního zákonodárce a jeho úkolem je posoudit ústavnost napadených právních předpisů či jejich vymezených částí, eventuálně posoudit, zda je možno napadené předpisy interpretovat a aplikovat ústavně konformním způsobem. Ústavní soud přitom není oprávněn posuzovat vhodnost, účelnost či doktrinární čistotu právní normy, neboť tato kompetence přísluší vždy jen zákonodárci.

22. Problematikou rozhodování o neudělení víza, eventuálně o neprodloužení víza ve vazbě na základní práva, se Ústavní soud v minulosti již zabýval v řadě případů. Veškerá jeho dosavadní rozhodnutí stojí na tezi, že na udělení víza (a rovněž tak prodloužení doby platnosti víza) není právní nárok. Proto ani není důvod tato rozhodnutí vyjímát z dosahu pravidla vylučujícího jejich soudní přezkum. Tímto způsobem postupně judikovaly všechny senáty Ústavního soudu.

23. O ústavních stížnostech proti rozhodnutím vydaným ve věcech (ne)udělení či (ne)prodloužení víza rozhodoval Ústavní soud v řízeních skončených usneseními sp. zn. II. ÚS 33/11 (stěžovatelem v této věci byl manžel paní R.) ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. III. ÚS 2819/10 ze dne 5. 1. 2011, sp. zn. III. ÚS 2909/09 ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 394/06 ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. I. ÚS 38/04 ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 17/04 ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. I. ÚS 65/04 ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. I. ÚS 417/04 ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04 ze dne 23. 6. 2004 (U 39/33 SbNU 591), sp. zn. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. I. ÚS 290/04 ze dne 26. 5. 2004 (U 34/33 SbNU 539), sp. zn. IV. ÚS 85/04 ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. I. ÚS 602/03 ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04 ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 345/2000 ze dne 19. 12. 2000; usnesení, stejně jako všechna další v nálezů zmíněná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>. Všechny stížnosti odmítl s tím, že neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizin-

ců na svém území. Žádné z práv zakotvených v Listině nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky. Ustanovení čl. 14 odst. 4 Listiny takové právo garantuje pouze občanům České republiky (a nyní též unijním občanům), zatímco ostatní cizinci mají pouze právo svobodně území České republiky opustit (čl. 14 odst. 4 Listiny). Týž závěr vyslovil Ústavní soud i v dalších obdobných řízeních dotýkajících se cizineckého práva, v nichž přezkoumával další kategorie rozhodnutí. Šlo především o usnesení sp. zn. II. ÚS 2336/10 ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. II. ÚS 2332/10 ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. II. ÚS 2345/10 ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. I. ÚS 2318/10 ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 2954/09 ze dne 17. 12. 2009 a zejména nálezy sp. zn. Pl. ÚS 10/08 ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), bod 117: „Ústavní soud se v minulosti jednoznačně vyjádřil k tomu, že Listina poskytuje soudní ochranu pouze tomu právu, které právní řád garantuje [nálezy sp. zn. Pl. ÚS 36/93 ze dne 17. 5. 1994 (N 24/1 SbNU 175; 132/1994 Sb.), usnesení sp. zn. IV. ÚS 85/04 ze dne 13. 5. 2004]. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území ... Na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok (ustanovení § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žádné z práv zakotvených v Listině nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky (po vstupu České republiky do Evropské unie též unijním občanům), a to čl. 14 odst. 4 Listiny, zatímco odstavec 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, zakládá pouze jejich právo svobodně území České republiky opustit.“

24. Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení víza Ústavní soud konstatoval (viz zejména výše již zmíněná usnesení sp. zn. II. ÚS 33/11, sp. zn. III. ÚS 2909/09 či sp. zn. I. ÚS 394/06), že „... ochrana veřejných subjektivních práv se uskutečňuje za podmínek stanovených zákonem, přičemž však platí, že některým veřejným subjektivním právům soudní ochrana poskytnuta není; jak soudní řád správní formou kompetenčních výluk (§ 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) tak i zvláštní zákony identifikují ‚některé úkony správního orgánu‘, jež jsou z přezkumu ve správním soudnictví vyloučeny, a tak tomu je i v případě správního rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení víza [§ 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Podle čl. 36 odst. 2 Listiny nesmí sice být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny, avšak o takové právo v dané věci nejde, ...“.

25. Dokonce již dvakrát (viz usnesení sp. zn. I. ÚS 394/06 a sp. zn. I. ÚS 602/03) se Ústavní soud zabýval návrhem na zrušení předmětného ustanovení o kompetenční výluce spojeným s ústavní stížností. Dospěl k závěru, že vzhledem k názorům výše rekapitulovaným nelze dovést protiústavnost § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

26. Nálezem sp. zn. Pl. ÚS 26/07 (viz výše) Ústavní soud pro rozpor s článkem 36 odst. 2 Listiny zrušil ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 161/2006 Sb., které vylučovalo ze soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud se před zahájením řízení o tomto vyhoštění cizinec zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně. V odůvodnění konstatoval: „Ústavní soud se nejprve zabýval souladem napadeného ustanovení s čl. 36 odst. 2 Listiny, podle kterého nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Toto právo je formulováno obecně, není omezeno na občany České republiky. Pokud by tedy Ústavní soud dospěl k závěru, že je správním vyhoštěním možné zasáhnout do základních práv a svobod cizinců, bylo by nutné napadené ustanovení, které jeho soudní přezkum vylučuje, zrušit. ... Ačkoliv subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, Listina cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být vyhoštěním dotčena. Jsou jimi například právo na život a zákaz mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení (ustanovení čl. 6 a 7 Listiny), jež chrání cizince před vyhoštěním do země, kde by tato jeho práva byla ohrožena, anebo právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (článek 10 odst. 2), které může vyhoštění bránit, pokud by do něho bylo zasazeno nepřiměřeným způsobem ... Listina přitom nijak nerozlišuje mezi tím, zda se cizinec zdržuje na území České republiky oprávněně, či nikoliv, ...“.

27. Shodně, pokud jde o přístup k vylouce předmětných rozhodnutí ze soudního přezkumu, dosud judikoval i Nejvyšší správní soud. Z řady rozhodnutí lze jako příklad uvést rozsudek sp. zn. 2 As 87/2010 (www.nssoud.cz), podle něhož zákonné vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza vychází z předpokladu, že jím nedochází k zásahu do základních práv a svobod. Žádný z článků Listiny nezakládá nárok (subjektivní právo) cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že rozhodnutím o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů mohlo dojít k zásahu do jeho práva na život a do práva na rodinný a soukromý život, že by proto toto rozhodnutí mělo být podrobeno soudnímu přezkumu. Podmínky pro věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí o neudělení víza tedy v daném případě nebyly dány, neboť stěžovatel nemá právní nárok na udělení víza. „Vylouka rozhodnutí o neudělení víza ze soudního přezkumu není v rozporu s ústavním pořádkem, Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod k předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců“. Podobně právní věta rozsudku sp. zn. 9 As 95/2008 (č. 1955/2009 Sb. NSS) zní: „Zamítnutí vstupu na území České republiky v podobě rozhodnutí o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání představuje výkon diskreční moci státu, a pokud v daném případě není cizinci garantovaná soudní ochrana, nelze to považovat za rozporné s čl. 36 odst. 2 Listiny. Cizinci ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území České republiky nesvědčí, a proto samotné neudělení víza nemůže bez dalšího porušit jeho právo na rodinný život.“ V závěru odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... s ohledem na budoucí vývoj zejména komunitární právní úpravy nevylučuje, že pro futuro bude namíste se předmětnou soudní výlukou (a zejména jejími dopady) zabývat a hledat nová řešení.“ Stejně se k povaze vízových rozhodnutí a jejich přezkumu soudy vyjádřil též v rozsudku schváleném k publikaci sp. zn. 2 As 29/2003 (č. 224/2004 Sb. NSS).

28. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle čl. 36 odst. 2 Listiny se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, obrátit na soud, aby přezkoumal zákonost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Podle čl. 4 Ústavy jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci. Do stejné oblasti směřuje i čl. 6 odst. 1 Úmluvy zaručující právo každého, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným tribunálem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Ústavní soud v první řadě konstatuje, že citovaný článek 36 odst. 2 Listiny (a obdobně rovněž čl. 6 odst. 1 Úmluvy) představuje obecnou garanci práva na spravedlivý proces, a tedy i soudního přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy, leč zároveň poskytuje zákonodárci prostor, aby soudní přezkum zákonosti rozhodnutí orgánu veřejné správy zákonem vyloučil. Ani formou zákona však není možno vyloučit přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

29. Podstatná pro rozhodnutí o návrhu tedy je odpověď na otázku, zda může rozhodnutí o neudělení víza zasáhnout do některého základního práva či svobody garantované Listinou, resp. ústavním pořádkem. Pro výklad kompetenční výluky představující meze subjektivního veřejného práva na soudní přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy ve smyslu citovaného článku Listiny a při jejich používání musí být šetřeno jeho podstaty a smyslu a nesmějí být zneužívány k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. Nelze je interpretovat extenzivně, ale restriktivně, přičemž v pochybnostech o tom, zda určitý úkon může být předmětem přezkumu, či nikoliv, je vždy zapotřebí se přiklonit k závěru, že jej přezkoumat lze. Procesní právo ostatně nemá klást účastníkům řízení překážky, ale má poskytovat spravedlivou ochranu jejich subjektivním právům [viz nález sp. zn. III. ÚS 2556/07 ze dne 22. 7. 2009 (N 164/54 SbNU 93)].

30. Jak plyne ze shora nastíněného přehledu relevantní judikatury, po celou dobu účinnosti zákona o pobytu cizinců je rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu ustálena

na tom, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky. Nemají tudíž ani nárok na udělení pobytového víza. V citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 (viz výše) Ústavní soud dovodil, že Listina garantuje cizincům práva, do nichž lze zasáhnout rozhodnutím o správním vyhoštění. Tomu odpovídal i výrok nálezu rušící příslušnou kompetenční výlukou. Oproti věci nyní posuzované je zde ovšem zásadní odlišnost odpovídající rozdílnosti obou typů řízení. Podstatná je totiž odlišnost mezi důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění a důsledky rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, které jsou v případě správního vyhoštění příkřejší. Zatímco v případě správního vyhoštění se jedná o ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území (§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů), neudělení pobytového oprávnění (víza, včetně víza pro strpění) takové důsledky prima facie nemá. Nucené vycestování cizince, které by mohlo být spjato s porušením základních práv a svobod cizince, dějící se na podkladě rozhodnutí o správním vyhoštění podléhá soudnímu přezkumu, a to po účincích nálezu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 (viz výše) bez omezení kritériem oprávněnosti pobytu. Přímým důsledkem neudělení víza není nucený návrat do domovského státu a s ním spojené riziko špatného zacházení či újmy v domovském státě. K tomu směřuje až rozhodnutí o správním vyhoštění. Bez vydání tohoto rozhodnutí nelze cizince vydat do domovského státu. Bude-li tak v budoucnu rozhodnuto, má cizinec zajištěn přístup k soudní ochraně prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má navíc – s výjimkou vyhoštění z důvodu ohrožení bezpečnosti státu – odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 161/2006 Sb.). S návrhovatelem lze souhlasit, že řízení o správním vyhoštění a řízení u udělení víza jsou řízení s různým předmětem a v řízení o správním vyhoštění se primárně nebudou přezkoumávat důvody neudělení víza. Ze zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, však nevyplývá (zejm. ustanovení § 171 a 172), že by byl žalobce nějak omezen v námitkách stran okolností neudělení víza, a i zjištěné pochybení správního orgánu při neudělení víza může založit procesní úspěch žalobce.

31. Je pravda, že opuštění území může být nepřímým důsledkem rozhodnutí o neudělení víza, neboť cizinec nedisponuje titulem, na základě kterého by zde pobýval, a povinnost opustit území tedy vyplývá přímo z dikce samotného zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, (ustanovení § 17 a 65 a contrario). Platí ale, co bylo řečeno výše, tedy že ze strany státu dochází k donucení opustit území až v důsledku vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Při komplexním pohledu na vztah cizince a státu, resp. možnosti cizince bránit se administrativnímu postupu státu, je podstatné, že finální akt, který je skutečně reálně způsobitelný – jak již Ústavní soud v opakovaně zmíněném nálezu dovodil – zasáhnout některé právo z kategorie základních práv, může nechat podrobit kontrole nezávislého soudu. Sice tedy ne všechny dílčí kroky státní moci, ale ten klíčový ano. V rovině těchto úvah se pak jeví jako adekvátní a dostačující, proběhlo-li dané řízení v rovině administrativní. Taková procesní úprava nutně neznamená nepřijatelnou koncentraci moci u Ministerstva vnitra, resp. jeho organizační části. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 (viz výše) Ústavní soud konstatoval, že: „Nynější právní úprava totiž ve svých důsledcích znamená, že v procesu provádění bezpečnostní prověrky dochází ke značné koncentraci moci u jediného orgánu exekutivy, přičemž jeho rozhodnutí může citelně zasáhnout do individuální sféry prověřované osoby. Úřad provádějící bezpečnostní prověrku, jehož úkolem je ověření podmínek pro vydání osvědčení – a který tedy v tomto směru realizuje určitou ‚službu‘ státu a jednoznačně reprezentuje jeho zájmy – totiž zároveň rozhoduje o vydání správního rozhodnutí i o opravném prostředku proti němu. Za situace, kdy neexistuje přezkum nezávislým a nestranným orgánem, je prověřovaná osoba prakticky podrobena vůli jediné instituce, kterou již z povahy věci nelze považovat za nezávislou či nestrannou. ... Je proto zřejmé, že napadená zákonná úprava (tj. § 73 odst. 2 zákona č. 148/1998 Sb.) v zásadě odporuje samotnému smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny“. Ve zkoumané problematice cizineckého práva totiž předpoklad uvedeného závěru – neexistence přezkumu zásahu do individuální sféry nezávislým a nestranným orgánem – při komplexním pohledu na řízení splněn není. Nad rámec uvedeného lze dodat, že počínaje 1. 1. 2011 byl přezkum správních rozhodnutí o neudělení víza svěřen Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Ta sice je organizační součástí ministerstva a ministr vnitra jmenuje a odvolává předsedu a ostatní členy komise (§ 170a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb.), ovšem její členové jsou ve svém rozhodování na ministerstvu nezávislí (odstavec 9 téhož ustanovení). Nezávislost rozhodování je posílena i organizačním uspořádáním komise; ta jedná a rozhoduje v tříčlenných senátech, přičemž většina členů sená-

tu musí být odborníci, kteří nejsou zařazeni v ministerstvu (§ 170b zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb.).

32. Pokud jde o argument, že rozhodnutí o neudělení víza může vést k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny, neboť pobývá-li cizinec na území delší dobu, může si zde vytvořit rodinné pouto, lze též navázat na výše uvedené. Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá. Dokladem toho je i podkladový případ paní R., která přicestovala na území České republiky začátkem roku 2007, a od té doby bylo k jejím žádostem opakovaně rozhodnuto o neudělení víza. Přesto zde stále pobývá, a negativní rozhodnutí tudíž na její soukromé vazby zde vytvořené neměla vliv.

33. Konkrétní kontrola ústavnosti se sice týká ustanovení právního předpisu použitého v určitém řízení, při přezkumu se však Ústavní soud zabývá jeho obecnými dopady na právní vztahy, bez omezení reáliemi podkladového případu. Ty ale samozřejmě mohou, byť se v obecných souvislostech ustanovení neústavním být nejeví, jeho vadu odhalit. V podkladovém případě paní R. nic takového zjištěno nebylo. Naopak popis jejího případu a výčet řízení, která v jeho rámci proběhla, dokládá, že záruky poskytnuté jejím právům jsou dostatečně účinné. Platnost posledního uděleného víza za účelem strpění skončila dne 29. 2. 2008. A to je navíc vízum za účelem strpění pouze jakýmsi doplňkovým institutem, který má být užit zpravidla tehdy, deklarují-li osoby krátkodobé překážky bránící vycestování do země původu (viz § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů; důvodová zpráva za takové překážky příkladmo označila dlouhodobé upoutání na lůžko či čekání na dopravní spoj). Přesto se jmenovaná na území České republiky stále zdržuje a svůj pobyt se pokouší legalizovat cestou škály institutů nabízených jí zákonem o pobytu cizinců či zákonem o azylu. O všech těchto žádostech je vedeno příslušné řízení. Řízení o správním vyhoštění bylo v samém počátku vzhledem ke stanovisku Ministerstva vnitra o nemožnosti vycestování z důvodu bezpečnostní situace v domovské zemi zastaveno. Nic tedy nenaznačuje, že by nastavený model selhával a že by v podkladovém případě byla již ve fázi předcházející řízení o správním vyhoštění dotčena základní práva cizinky. Ústavní soud tedy uzavírá, že na dosud traktovaném závěru, dle něhož v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod, trvá. Je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny.

34. Taktéž nebylo možno zcela odhlédnout od skutečnosti, že vyslovení neústavnosti napadeného ustanovení by dopadlo i na víza neudělená cizincům žádajícím o ně v zahraničí, kterážto rozhodnutí ovšem nejsou způsobilá zasáhnout základní práva cizinců ani dle mínění navrhovatele.

35. Uvedené důvody vedly Ústavní soud k závěru, že návrh je třeba podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu zamítnout.

36. Od ústního jednání bylo podle § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu upuštěno, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci a všichni účastníci s tímto postupem souhlasili.

Předseda Ústavního soudu:
v z. JUDr. Holländer v. r.
místopředseda

Odlišné stanovisko podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zaujal k rozhodnutí pléna soudce Miloslav Výborný.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 289, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemně objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, tel.: 516 205 175, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2012 činí 6 000,- Kč, druhá záloha na rok 2012 činí 6 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné a objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky-knihkupci – 516 205 177, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihárství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdlík, Štursova 10, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Olomouc:** Knihkupectví ANAG, Ostružnická 8, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kuččík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** Typos, tiskařské závody s. r. o., Úslavská 2, EDICUM, Bačická 15, Technické normy, Na Roudné 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17, PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@top-dodavatel.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vínohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel./fax: 352 605 959; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Zavadilská 786; **Teplice:** Knihkupectví L & N, Kapelní 4; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Katoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírek zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.katoon.cz, e-mail: katoon@katoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Žatec:** Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.